

Verhaal: Op de berg

‘Gaan jullie mee?’ Jezus kijkt naar zijn vrienden. Petrus, Jakobus en Johannes staan op. ‘Wij gaan mee’, zeggen ze. ‘Waar gaan we eigenlijk naartoe?’ ‘Ik neem jullie mee de berg op. Daar kunnen we even helemaal alleen zijn.’ De leerlingen lopen achter Jezus aan. Het is een hele klim. Petrus kijkt af en toe naar beneden. Wat zijn ze hoog! Hij voelt het kriebelen in zijn buik. Ze klimmen door tot ze boven op de berg zijn. Petrus kijkt naar Jezus. Hij lijkt zo anders vandaag. Jakobus en Johannes zien het ook. ‘Kijk eens naar zijn kleren’, fluisteren ze tegen elkaar. ‘Ze glanzen helemaal!’

Jezus en zijn leerlingen zijn niet alleen op de berg. Ze krijgen bezoek. Twee mannen lopen naar Jezus toe. Ze knikken naar elkaar. ‘Dag Mozes en Elia’, zegt Jezus. De leerlingen fluisteren verder. ‘Mozes en Elia?’ zeggen ze tegen elkaar. ‘Dat zijn mensen van vroeger, profeten van lang geleden. En nou zijn ze hier op bezoek!’

Petrus stapt naar voren. ‘Ahum’, zegt hij. ‘Sorry dat ik stoer, maar ik dacht dat het wel handig zou zijn om wat tenten op te zetten. Dan hebben jullie een plek om te slapen.’ Petrus weet verder niet zo goed wat hij moet zeggen. Dit heeft hij nog niet eerder meegemaakt. Opeens wordt het donker. Een grote wolk hangt in de lucht. De wolk blijft boven de berg hangen. De leerlingen horen een stem. ‘Dit is mijn zoon. Ik houd van hem. Luister naar wat hij zegt!’ De leerlingen kijken omhoog. Waar komt die stem vandaan? Dan kijken ze om zich heen. Mozes en Elia zijn er niet meer. Alleen Jezus is er nog. Jezus zegt: ‘Jullie hebben veel gezien en gehoord. Maar zeg het niet tegen een ander. Nog niet.’ Stilletjes lopen de leerlingen achter Jezus aan de berg af. Ze proberen te begrijpen wat er allemaal is gebeurd.

